

Гудзики та ненависть. Книга 2

Dark romance з атмосферою красуні та чудовиська!

Перл уже збрала 275 гудзиків - цих маленьких шматочків майбутньої свободи... Тим часом Кроу, здається, завоював її серце. Кроу не готовий так просто попрощатися з дівчиною, але вона й сама більше не впевнена, чого насправді хоче - піти чи залишитись. Усе ускладнюється, коли Бонс - психопат, який колись купив Перл на аукціоні, - намагається повернути її в рабство. Боротьба Перл буде тривалою. Та лише їй обирати, з ким боротися і за що саме.

Гудзики — ТА — НЕНАВИСТЬ

Її серце. Його помста.

ПЕНЕЛОПА СКАЙ

КСД

PENELOPE SKY

BUTTONS
AND
HATE

A NOVEL

ПЕНЕЛОПА СКАЙ

Гудзики
ТА
НЕНАВИСТЬ

РОМАН

ХАРКІВ
2024 КСД

КСД

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2024

ISBN 978-617-15-0749-4 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Перекладено за виданням: Sky P. Buttons and Hate : A Novel / Penelope Sky. — Scotts Valley : CreateSpace, 2017. — 368 p.

Переклад з англійської *Андрія Яремчука*

Дизайнер обкладинки *Петро Вихорь*

Скай П.

С42 Гудзики та ненависть : роман / Пенелопа Скай ; пер. з англ. А. Яремчука. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2024. — 272 с.

ISBN 978-617-15-0631-2

ISBN 979-880-58-7332-5 (англ.)

Перл уже зібрала 275 гудзиків — цих маленьких шматочків майбутньої свободи... Тим часом Кроу, здається, завоював її серце.

Кроу не готовий так просто попрощатися з дівчиною, але вона й сама більше не впевнена, чого насправді хоче — піти чи залишитися. Усе ускладнюється, коли Бонс — психопат, який

колись купив Перл на аукціоні, — намагається повернути її в рабство.
Боротьба Перл буде тривалою. Та лише їй обирати, з ким боротися і за що саме.

УДК 821.111(73)

© Penelope Sky, 2016

© Depositphotos.com / litchima, YuliaSanati, khunaspiх, обкладинка, 2024

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2024

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2024

Сюжет роману — художня вигадка. Імена, персонажі, місця та події є плодами авторської уяви. Всі права захищено. Жодну з частин цієї книги не можна відтворювати без попереднього письмового дозволу правовласника, за винятком короткого цитування у критичних статтях та оглядах.

Розділ 1. Перл

Тепер я просто розгубилася.

Моєю первинною ціллю було якомога скоріше повернення додому вільною жінкою. В мене була улюблена робота, коханий хлопець, його родина та мої друзі. Стільки важливих речей очікували на мене!

А потім Джейкоб мене зрадив.

Чи справді він очікує на моє повернення? Чоловік, який був настільки байдужим до часу, проведеного зі мною, що викинув мене як старе ганчір'я? Коли його картярські борги сягнули захмарних висот, він погодився продати людину — мене — тільки задля того, щоб кінці докупи звести. А якби в нього не було боргів? Якщо б знадобилися гроші, щоб придбати будинок або автівку? Він і на них мене розміняв би?

Я не знала, що й думати.

Біль у серці краяв глибше гострого леза. Боліло нестерпніше, ніж коли б вдарили сталевую бейсбольною битою по ребрах. Немає нічого гіршого, ніж не мати мети.

А мене її позбавили.

Подивилася на глечик на столі у своїй спальні, на ту мізерну кількість зібраних гудзиків. Я погодилася на цю збочену угоду, тому що була сповнена рішучості повернутися додому. Проте зараз мене позбавили мотивації повернутися, і гудзики здавалися чимось несуттєвим. Єдина їхня користь — щось отримати від Кроу. Минулої ночі ми спали разом, бо в мене був зайвий гудзик. Ці гудзики стали валютою, щоб отримувати потрібні мені речі.

Зараз у цьому полягає єдина їхня цінність.

Кроу, як зазвичай, повернувся з роботи додому. Кожен божий день він у той самий час входив у парадні двері. Чоловік був пунктуальний до зубовного скреготу. Всі його рухи та дії були передбачуваними. Не знаю, як йому вдавалося обводити навколо пальця ворогів, коли він був таким усталеним занудою.

Замість того, щоб усамітнитися у власній кімнаті, прийняти душ, він постукав у двері моєї спальні.

— Прошу, заходь! — я сиділа на кушетці біля каміну. На подушці поряд зі мною лежала книга. З того жахливого вечора я не брала її до

рук. Єдине, що я робила — сиділа та витріщалася у стіну.

Кроу ввійшов до кімнати як господар. Чорний костюм застебнутий на всі гудзики, штани ідеально підкреслювали мускулясті ноги. В ньому було багато сексуальності, але найбільше мене вабили його міцні стегна.

Довершувала образ блакитна краватка відтінку тропічних вод. Не такого глибокого темно-синього кольору, як його костюм, а прекрасної, сповненої життя блакиті. Лише такі суворі чоловіки, як він, могли стягнути краватку так, що в цьому вбачалася погроза. Від нього у всьому віяло мужністю. Навіть його особняк, оздоблений з елегантністю та смаком, був втіленням чоловічого начала.

Він привітав мене поглядом, який став крижаним тієї ж миті, як Кроу переступив поріг кімнати.

Я йому не допікала, не чинила перепон, тож не знала, в чому полягає проблема.

— Слухаю!

— Припини негайно!

Я лише спокійно сиділа у власній кімнаті. Ані снідала, ані обідала. Якби його слуги не отримали попередження, то й не звернули б на мене уваги.

— Перепрошую?

— Всю цю скорботу, в яку ти занурилася. Вже припини це.

Й рухайся далі, — він повернувся, щоб піти, бо сказав все, що хотів. Його плечі напружилися від роздратування, ніби він бажав вибити з-під мене опору.

— Ти бач!

Він обернувся, коли досяг дверей. На обличчі незмінний крижаний вираз.

— Не думала, що ти зможеш бути ще більшим довбнем. Проте тобі вдалося, — я майнула у ванну кімнату, замкнула двері, щоб він не міг мене переслідувати. Пустила воду, стала під душ. Тепла вода приємно пестила шкіру, вгамовуючи лють — принаймні хоча б частково.

До моєї спальні навідався Ларс.

— Його світлість бажав би, аби ви приєдналися до нього за вечерею. Тільки не після його нещодавнього фортелю.

— Сьогодні вечерятиму у себе в кімнаті. Дякую, Ларсе.

Він тримав руки за спиною, стоячи в отворі дверей.

Якщо він стовбичить на місці, ще має що сказати.

— Ще щось?

— Його світлість наказав подавати вечерю тільки в їдальні. Якщо бажаєте їсти — маєте доєднатися до нього за столом.

— У такому разі я голодуватиму, — вибір зрозумілий. Я повернулася до книги, мовчки відпускаючи слугу.

Ларс зачинив двері, його кроки затихли в коридорі. Пройшла хвилина, і я розуміла, що слуга вже в їдальні переказує Кроу мою відповідь. Лише питання часу, коли він особисто вломиться в мою кімнату й витягне мене за волосся.

За мить біля моїх дверей пролунали тихі кроки. Попри його легку ходу, було зрозуміло, що кожна клітина його тіла жевріє гнівом. В очах палає хаос, вірогідно, я отримаю ляпас.

Двері, мов за командою, різко розчахнулися. Очі його з крижаних піків перетворилися на випалюючу лаву.

— Підводь. Свою. Дупу. Негайно! — він стояв переді мною, тримаючи сильні руки вздовж тіла.

Я повернулася до книги й продовжила читати.

— Ні.

Він схопив мене за горло, стиснув пальці, вдавив мою голову в узголів'я кушетки. Коліном він став на подушку, нахилився наді мною, в його очах ясно читалася погроза.

— Негайно спускайся! Або я відшмагаю тебе, поки не станеш волати від болю, — він сильно потрусив мене за шию. — Не випробувуй мене.

Я його не випробовувала. Мені просто було байдуже.

— Роби, що забажаєш, Кроу, — моє тіло вже нічого не відчувало. Оніміло від завданого Джейкобом удару. І ця крига вже ніколи не скресне. Я зневірилася: у всіх і в усьому. Чи перебуватиму тут полонянкою, чи повернуся додому — залишуся сама. І мені нікому довіритися. Якщо він бажає — може мене кривдити, як заманеться, але, скоріш за все, я нічого не відчуватиму взагалі.

Він послабив хватку, вигляд обличчя змінився. Щось відбулося у глибині його душі. Він помітив спалах у моїх очах. Побачив надлам

у моїй душі. Нарешті зрозумів, що в мене розбите серце. Це забрало в нього певний час, але, зрештою, він усвідомив.

Кроу змінив тон із різкого на лагідне вмовляння, якому я надавала перевагу. Зрідка зустрічаєш співчутливого й турботливого чоловіка. Проте, коли таке трапляється, то прекрасно.

— Прощу, повечеряємо разом, — він забрав руку з моєї шиї, ніжно торкнувся пальцями щоки.

Занепокоєння в його погляді повернуло мене до тями. Усвідомлення того, що я в змозі іноді вгамувати його лють та повернути лагідність, надавало мені ваги.

— Гаразд.

Того вечора ми вечеряли на терасі. Сонце вже сховалося за пагорби, але розфарбувало небо в пастельні тони. Легкий вітерець гуляв виноградниками, граючи листям лози. Насувалася ніч, оливкові дерева вздовж дороги почорніли в її мороку.

Посеред столу мигтіли білі свічки, освітлюючи наші обличчя під час вечери. Ми обоє мовчали, бо зазвичай жоден не мав чого сказати за столом. Часом я дивувалася, чому він бажає моєї компанії, коли він вочевидь не потребував нікого поряд.

— Як справи на роботі? — порушила я панівну тишу.

— Добре, — як завжди, лаконічна відповідь.

— А чим саме ти займаєшся? — мені було відомо, що він володіє винарнею, але я не знала, що з того впливає. Іноді він працював вдома, а часом цілий день був відсутній.

— Багато паперової роботи. Багато контролю.

— Чому не наймаєш людину? Щоб вона виконувала цю роботу.

— В мене є працівник. Проте важливо самому регулярно навідуватися. Тримати всіх у тонусі. Щоб працювали чесно.

Я пригадала, як Бонс застрелив одного з власних працівників. У чоловіка стався напад, він не міг поворушитися, але Бонсу було плювати. Він все одно поціливі йому в голову. Навіть не запитуючи, я знала, що Кроу ніколи так до своїх працівників не ставиться.

— В мене по всій Італії є оптові бази. Час від часу я навідную їх навмання. Коли не повідомляю про свій візит, вони поводяться природно. Я можу з'явитися несподівано будь-якої миті.

— Скидається на те, ніби ти їм не довіряєш.

Він покрутив келих із вином, потім зробив ковток. Облизав губи, поставив келих на стіл.

— Я нікому не вірю.

Він і мені це радив. І мав рацію. Адже мій власний хлопець продав мене у довічне сексуальне рабство. А я мешкала з цим чоловіком під одним дахом, кохалася кожного ранку, перш ніж йти на роботу, зізнавалася йому в коханні. А потім він встромив мені ножа у спину.

— І маєш рацію, — я більше ніколи не припущу подібної помилки. Більше нікого не впускаю в душу. Ця подорож довела мені, що люди — то суцільне зло. В них немає нічого доброго, хоч колись я вважала інакше. Я навіть зустріла двох жінок, які точно усвідомлювали, що я полонянка, але їм було, чорт забирай, начхати.

Кроу поклав виделку, хоча ще не закінчив вечеряти. Зазвичай порції подавались невеличкі, і по закінченню трапези тарілки ставали порожніми. Але сьогодні він залишив на тарілці недоїдки — певно, не мав апетиту. Він не зводив із мене очей, просто буравив мене ними. Часом, лише пильно поглянувши на мене, він міг одразу прочитати мої думки.

— Ти мене розчарувала.

Чомусь це виявилось гірше, болючіше, ніж коли він просто увірвався до моєї кімнати й наказав спускатися.

— То й що! Я просто звичайна людина, у якої є почуття, як у інших. Не можу поводитися як робот. Як ти. Механічно, — мені несила за одну ніч подолати побідне спустошення. Таке потребує часу.

— Розчарований, що ти втратила своє внутрішнє полум'я. Розчарований, що ти дозволила якомусь шматку лайна згасити цей вогонь. Я не таку жінку знав. Не з такою жінкою познайомився. Ти — справжній боєць. До самого кінця.

Я витримала його погляд, відчуваючи, як щось на кшталт втіхи розтікається венами. Він зробив мені комплімент — а такі речі нечасті. Я усвідомила, що Джейкоб розчарував мене. Проте я виявилася недостатньо міцною, щоб відродитися.

— Тобі ніколи не зрозуміти, як я почуваюся. Ніколи не збагнути, яка це зрада.

— Я розумію набагато більше, ніж ти припускаєш, — він погрожував мені поглядом, відмовляючись від меншого, ніж бажав.

— Я кохала цього чоловіка. Ми мешкали разом. Сам факт того, що він продав мене у пожиттєве рабство лише задля погашення картярського боргу... — я похитала головою, бо не змогла домовити. Це поза межами мерзенності. Навіть думати про таке нестерпно. Через Джейкоба я вбила двох людей. Через нього мене безжально гвалтував збоченець. Виключно через нього я потерпаю від нелюдських страждань. За один тиждень не могла від цього оговтатися. Можливо, і ніколи не оговтаюсь.

— Не думай про це, — голос його звучав твердо та невблаганно. — Не переймайся через те, що не можеш змінити. Не живи минулим, коли перебуваєш у сьогоденні. Те, що сталося з тобою, справді жахає, визнаю це. Коли я вивчив твоє досє, принаймні тиждень був у пригніченому стані. Але ж ти не маєш давати цьому визначати власну долю. Не дозволяй себе пригнічувати. Ти маєш встати на ноги й просуватися вперед. Ти набагато сильніша.

Він досі нічого не зрозумів.

— Через його вчинок я не лише втратила надію. Я в безвиході, бо мені немає куди повертатися додому. В мене немає родини, яка б мене шукала. Немає ліпших друзів, які б через мене надмірно непокоїлися. Джейкоб був для мене найближчою рідною людиною. А йому байдуже, жива я чи мертва. Перебуваю тут чи в Америці — яка різниця? — я ковтнула клубок, що підступив до горла. — У мене немає дому.

Я вимила обличчя, перевдяглася до сну. Раніше моя спальня була надійним притулком, однак тепер я ненавиділа це місце — принаймні коли лягала спати. Я відчувала спокій лише тоді, коли Кроу міцно обіймав мене.

Він був моїм лицарем, моїм захисником — навіть уві сні. Однак я не могла благодати його спати зі мною щоночі. У мене замало гудзиків, і я не хочу використати їх всі за тиждень.

У двері негучно постукали. Вочевидь, Кроу.

— Заходь, — я тільки-но розчесала волосся, відкинула його через плече. На мені була футболка, яку мені залишив Кроу. Футболка була на десять розмірів більшою, сягала колін, проте вона була дуже зручною. В якомусь сенсі здавалося, що я постійно в його обіймах.

Увійшов Кроу. В сірих спортивних штанях, без сорочки. Міцне, ідеально зліплене тіло, його м'язи випиналися вздовж жорстких ліній

сухожиль, які щільно підтримували скелет.

Він подивився на вогонь, що палав у каміні, потім присів поряд зі мною на ліжку. Він широко розставив ноги: через великий зріст коліна трохи височилися над ліжком.

Мої ж ноги не досягали підлоги.

Ліктями він уперся в коліна.

— Хочеш, щоб я ліг із тобою?

Я подивилася на гудзики у глечичку. На дні лежало шість. Усі різні та унікальні. В моїх очах глечик був ощадним рахунком. І я мала їх виважено витратити. На випадок, якщо насниться кошмар або станеться щось гірше.

— Ні, все гаразд.

Він ледь повернув голову в мій бік, спостерігаючи за моїм виразом обличчя.

— Я волів би щось зробити, — його голос завмер, вперше виказуючи власний біль. Ніколи не було зрозуміло, чи він опікується мною, чи ні. Часом здавалося, що так: коли він захищав мене. Але потім, вже наступного дня, він поведився зі мною як із собакою. Він був для мене загадкою.

— Ти не можеш нічим зарадити, Кроу.

— Я лише хотів, щоб ти знала, що я справді розумію, наскільки тебе зрадили. Розумію, який це біль. Справді усвідомлюю, що таке, коли немає дому, — він втупив погляд у зціплені руки. Короткі пасма каштанового волосся трохи заплуталися, коли він закудлав пальцями кучеряві кінці.

— Ти не сама. І ніколи сама не була.

Я слухала те, що він казав, чіпляючись за кожне слово.

— Що сталося? — раніше він мені нічого особистого не розповідав. Єдине, що мені було відомо: в нього є брат. І ще знала, що у братів напружені стосунки.

— Мій батько помер десять років тому. Мама вже немає п'ять.

Він потер долонями одна об одну, намагаючись зосередитися на завданні, що стояло перед ним. Те, що він намагався сказати, завдавало нестерпного болю. Його плечі напружилися, він навмисно дихав поверхнево. Коли щось його вражало, Кроу свідомо не виказував емоцій.

— А кілька місяців тому загинула моя сестра, — голос його залишався твердим, але він зціпив зуби, немов лише так міг контролювати почуття. — Дуже важка втрата для мене.

Серце моє розторошилося на друзки, коли я почула його зізнання. Коли Джейкоб мене зрадив, я не могла ясно розмірковувати. Надто сильно боліло. Проте почувши, як Кроу зізнається у власному болю, я відчула, що це мене зачепило більше, ніж я очікувала. Захотілося все владнати. Зменшити його страждання.

— Співчуваю.

Він нахилив голову.

— Я знаю, що таке не мати дому. У мене є брат, Кейн, проте... це не те саме.

Більше несила було зберігати відстань між нами, тож я заповзла йому на коліна та охопила ногами його талію. Він трохи відкинувся назад, щоб притягти мене до себе, а потім сховав обличчя у вигині моєї шиї. Оповив мене руками, щоб я не впала. Навіть дихання не прискорилося — він залишався таким же беземоційним, як завжди. Однак Кроу чіплявся за мене, ніби моя присутність мала якесь значення.

Я поцілувала його в лоб, погладила волосся. Моє серце глухо калаталося на рівні підборіддя Кроу, розділяючи біль цього чоловіка. Він полонив мене, утримував проти мого бажання, але моє серце краялось через його втрату. Я опікувалася ним більше, ніж мені хотілося це визнавати. Коли він страждав, я страждала удвічі. Чи не через це він роздратовувався, коли я зламалася під тягарем власної біди? Бо відчував те саме?

Він підвів голову, подивився на мене. В очах досі палав біль. Ані сльозинки, навіть натяку, проте він виявляв свій біль глибше. Його зажурені очі — брама навіки зламаної душі.

Я охопила його обличчя руками, поцілувала в губи. Найніжнішим поцілунком, який йому будь-коли дарувала. Мої губи рухалися повільно, на очі накочувалися сльози. Теплі та солоні. Стікали струмочками по моїх щоках, а потім зрошували його шкіру.

Він щільніше притиснув мене до себе, поки ми продовжували цілуватися. Ще ніколи нас не поєднував такий надміцний зв'язок. Цього разу все було інакше: Кроу торкався мене, мов тендітної

пелюстки троянди, і я виливала цим поцілунком власну душу. Виклала власні карти, повідала йому правду: що я до нього глибоко небайдужа.

І він зізнався мені у тому самому.

Щось трапилось у нього всередині, він відсахнувся. Забрав свої губи, однак мої сльози залишилися на його щоках. Зсадив мене з колін на ліжку. Потім підвівся, замкнувся в собі, ніби взагалі нічого не відбулося. На мене не дивився, знову вкриваючись шаром криги.

— Кроу... — я витерла сльози тильним боком руки, соромлячись, що розрюмсалася перед ним. Він тримав очі додолу, бо несила було дивитися мені в очі. Руки він поклав на стегна, плечі повернули звичайну невблаганну суворість.

— Добраніч! — Кроу повернувся до мене спиною і вийшов.

Я не розуміла, що відбулося. Ще мить тому ми були одним цілим, ділили момент вразливої ніжності. А за секунду він вже йде геть. Вимкнув власне серце, викинув мене з голови. Він відштовхнув мене, накреслив червону лінію, яку не бажав, щоб я перетинала.

Лінію, яку він сам ніколи більше не перетне.

Розділ 2. Кроу

Два дні я тримався від неї подалі. Вона також до мене не наближалася, тож наша ніяковість була взаємною. Їй вдалося зламати кілька моїх мурів, тож я звів нові. Вдвічі вищі та втричі міцніші.

Я не люблю обговорювати власні почуття. Не бажаю обговорювати те лайно, яке не можна змінити. Не люблю витратити час на речі, які більше не мають значення. Але я збирався рішуче розвіяти чари, повернути її назад до реальності. Я дозволив приспати власну пильність, оголити ті рани, які не можна вилікувати. Доводиться просто жити з ними.

Проте в процесі я став надто вразливим.

Мені потрібно якось заново відбудувати наші стосунки. Я — господар, а вона — моя рабиня. Вона лише відпрацьовує свій борг, щоб потім піти. Ось і все. Нічого більше.

На третій день я завітав до її кімнати, Перл читала біля каміна. На ній була біла сукня з відкритими плечима. Світлий колір ідеально підкреслював шкіру трохи оливкового відтінку. У моєму маєтку вона потрапляла під сонячне проміння частіше, ніж звикла у попередньому житті. Результатом стала прекрасна сяюча шкіра.

Я бажав знову і знову оволодівати цією жінкою.

Повною мірою повернувся мій сексуальний потяг. Я жадав її... несамовито. Я бажав звільнитися від депресії через зносини. Хотів загубитися в цій миті з нею. Коли ми були з нею разом, я не думав ні про що, крім її вологої піхви, про те, як Гудзик округляла губи, коли отримувала вищу насолоду. Те, як вона вимовляла моє ім'я, коли водала.

Перл підвела погляд і відразу зрозуміла, навіщо саме я завітав. Вона згорнула книжку, зустрілася зі мною поглядом. Така ж несамовита, як і раніше. Певно наша остання розмова загартувала її, примусила усвідомити, що в неї не так все й зле — не настільки погано, як у мене.

Я став перед нею навколішки, обхопив за стегна, притягнув до себе.

Хотів оволодіти нею жорстко та брутально. Волів, щоб дівчина водала водночас від болю та задоволення.

Засунув руку в кишеню, витяг п'ять гудзиків. Кинув їх на подушку поряд із Перл, чітко даючи їй зрозуміти, чого я від нею хочу. Я бажав

знову трахнути цю вузьку маленьку дупку, змусити дівчину знову кричати.

Перл подивилася на гудзики, торкнулася їх кінчиками пальців.

— Хочу більше.

— Більше? — вона не може отримати більше гудзиків за те, що вже робила за нижчу ціну в минулому. — Ти отримаєш лише те, що я тобі пропоную. — Я рвонув декольте її сукні, оголюючи її округлі цицьки. Миттево притиснувся обличчям до улоговини, лизнув шкіру.

Дівчина схопила мене за плечі, відштовхнула.

— Ні. Я хочу зробити щось за більшу кількість гудзиків.

Не відразу збагнув, що вона бажає. Мій мозок зосередився на одному — на її промежині.

— Наприклад?

— Щось більш вартісне. — Повернулося її бажання отримали свободу, і це збудило мене до біса. Її внутрішній вогонь відродився, люте полум'я, настільки гаряче, що з червоного перетворювалось на блакить. Вона стала войовничою та ворожою, її міць була вривень із моєю.

— У мене є на думці дещо варте двадцяти гудзиків. Однак я не певен, що ти зможеш із цим впоратися.

— Зможу, — дівчина навіть оком не змигнула. Трималася своїх намірів, ніколи не поступалася страху. Вона була налаштована рішуче: якомога швидше вийти звідси.

— Тоді дозволь мені продемонструвати.

Ми увійшли до ігрової кімнати на верхньому поверсі. Вона була розташована у правому крилі особняка, і під нею не було спальні. Звукоізолювані стіни не пропускали жодних звуків. Ларс знав про мої дивні фетиші, однак навіть він не розумів масштабів моєї темної одержимості.

Я потягнув шкіряні паски, що кріпилися до стелі, повернувся до дівчини. Спостерігав за її виразом обличчя: необхідно було зрозуміти її реакцію.

Гудзик байдуже дивилася на пристрій.

— Я підвішу тебе до стелі. А потім почну шмагати, — мій член збудився від однієї думки про це. Бажав чути її волення. Хотів бачити,

як червоніє та вкривається смугами її шкіра. А потім мріяв трахнути Перл.

Вона наблизилася до шкіряних пасів. Роздивилася їх.

— Гаразд. — Перл взагалі була позбавлена страху. Можливо, вони вже робили подібне з Бонсом. Імовірно, вона почувалася зі мною в безпеці.

— Впевнена?

Дівчина кивнула.

Я мав отримати своє, і мій товкач напружився. Двадцять гудзиків — висока ціна, проте воно того вартувало. Я зірвав із неї сукню, відкинув на підлогу. На дівчині залишилися лише трусики, тож я стягнув і їх, вкриваючи кожен сантиметр її шкіри поцілунками. Мій рот жадав її тіла. Ця бездоганна шкіра невдовзі буде вкрита слідами від мого батога.

Мої губи продовжували осипати її плечі поцілунками, потім я став навколішки перед нею, мій рот зайнявся її промежиною. Я пестив її тіло всюди, куди міг дотягтися.

Гудзик почала важко дихати, коли відчула мої губи на вході до своєї печерки. Вона тихо застогнала, встромляючи нігті в мої плечі, отримуючи задоволення від того, як мій дужий язик голубить її чуттєву піхву.

Я більше не міг стримуватися. Бажав завдати їй болю... нестримно бажав. Мені хотілося дотиснути цю незламну жінку до межі. Мріяв тиснути рівно доти, щоб вона не зламалася.

Я підвів її руки над головою, закріпив на зап'ястях шкіряні паски. Грудьми притискався до її спини, і мені подобалося те, що я бачив. Дівчина досі міцно стояла на ногах, а я насолоджувався вигинами її тіла. Природа нагородила її неймовірними вигинами спини, чарівними сідницями та фігурою, подібною до піскового годинника. На шкірі досі залишалися ледь помітні шрами від минулого побиття, однак я мав намір вкрити їх свіжими.

— Стоп-слово — «шнурок», — якщо Гудзик захоче зупинитися — знає як. Я лише сподівався, що вона цим не скористається. — Повтори.

— Шнурок.

Я повернув її обличчя до себе й поцілував. То був агресивний поцілунок, із залученням язика та зубів. Лягнув її по сідницях, потім відійшов. Намацав мотузку, підтягнув, піднімаючи дівчину на кілька

сантиметрів від підлоги — ідеальна висота, щоб пізніше її відтрахати. Закріпив мотузку, схопив свій ляпанець.

Подивився на її дупку, відчув, як зростає збудження.

— Готова, Гудзику? — це прізвисько смолою причепилося.

З першого разу, як я його використав, влучив у «яблучко». Навіть в ігровій кімнаті воно лунало доречно.

— Так.

— Так? — наполягав я.

Вона мовчала, не бажаючи коритися.

— Так, господарю, — раніше я ніколи не змушував її проговорювати ці слова в голос. Ніколи не примушував її визнати, що вона належить мені. Дівчина віддала мені власне тіло, однак душу залишила собі. Сам факт, що я не зміг її зламати, ще більше розпалював моє бажання.

— Ти ніколи не станеш моїм господарем.

Я жорстко хльоснув її по спині, від плеча до протилежного стегна.

Вона здригнулася від жалючого болю. Тіло її по інерції трохи гойднулося.

— Ти щось сказала?

На очі ще не навернулися сльози... поки що.

— Ти мені не господар.

Я знову вдарив її.

Цього разу вона навіть не сіпнулася. Навіть не відреагувала.

Моя повага зросла. А одержимість збільшилася вдесятеро. Жодна з тих, хто опинявся в цій кімнаті, не мовчала. Жодній жінці несила було так згорда виносити подібний біль. Вони всі ламалися... кожна з них.

Я хльоснув утретє.

— Ти підкоришся мені.

У відповідь — лише тиша.

Я тричі поспіль шмагнув її по сідницях та ногах. У відповідь шкіра почервоніла, запалала.

Не міг вже тримати власне збудження під контролем. Перетворився на здичавілого звіра, кровожерного за своєю природою та психопатичного у розпачі. З пеніса вже сочилася передсім'яна рідина — я жадав увійти в неї. Не бажав далі шмагати її батою. Жадав лише її.

Я відкинув ляпанець, зірвав із себе штани з білизнами. Якщо цієї ж миті не увійду в неї — вибухну. Мій жезл прагнув її. Якщо член умів би говорити, то вже волав би.

Я повернув Гудзика до себе обличчям, закинув її ноги собі на талію. Пальцями потягнувся до її піхви, намацав там, як і очікував, вологу ущелину. Її печерка рясно сочилася задля мене. Здавалося, що їй подобається терпіти біль так само сильно, як мені його завдавати.

Прилаштувався до її промежини, притиснувся обличчям до її обличчя. Руки її залишалися зв'язаними над головою, Гудзик була безпорадна, зоставалося єдине — лише прийняти мене. І прийняти міцно.

Я запечатав її вуста жорстким поцілунком, потім швидким поштовхом увійшов у неї. Дівчина застогнала, коли відчула, як я розтягую її. Мої губи залишалися впритул до її губ, проте я не міг поцілувати, оскільки їй було надто приємно. Занурювався в її липку вологість, насолоджуючись кожним поштовхом та кожним її скриком.

— До біса... твоя печерка... — я був одержимим поза всякого логічного пояснення. Розпустився у власній ігровій кімнаті, поступився хіті, яка дошкуляла моєму тілу. Трахав її жорстко, як тільки міг, повністю втративши розум і не думаючи про наслідки.

— Кроу... — моє ім'я злетіло з її вуст, як зазвичай. Гудзик завжди вимовляла, сексуально зітхаючи, сповнена екстазом та нестриманої пристрасті. — Покрути мої соски'.

Вона вперше щось наказала мені зробити.

Однією рукою я тримався за її сідниці, другою зробив те, про що вона благала. Я надав їй останній поштовх задля того, щоб вона кінчила. Я крутнув її сосок жорсткіше, ніж зазвичай, і вона вибухнула навколо мого жезла.

Її стегна відразу ж увібрали мене в себе, жадаючи поглинути увесь мій член. Вона хотіла заповнитися мною, щоб я розтягнув її до граничного стану.

— О боже! Ще! — вона зітхнула мені в губи, її приглушені крики ставали безладними словами.

Мій хтивець відчув, як повинь хлинула між її ніг. Гудзик стала такою вологою через мене, навіть до того, як увійшов у неї. І під час. Тіло моє охопив жар, коли я рухався всередині неї. Її беззахисне тіло

звисало зі стелі, її лівий сосок почервонів та весь палав, тіло вкривали шрами.

Ця картина дотиснула мене до межі.

Я глибоко занурився в неї, застогнав голосніше, ніж хотів. Мене охопила ейфорія, пеніс вивергнув сім'я. До останньої краплини. Я бажав наповнити її до вінців. Хотів, щоб сім'я було настільки багато, щоб воно розхлюпувалося, коли я витягну свій член. Я ніколи не дозволяв собі подібного задоволення: поводився так розпусно, як забажаю, але без засудження та відрази. Гудзик достеменно знала, хто я, і використала це на власну користь. Зараз вона ще на крок наблизилася до власної свободи.

Від напруження моя верхня губа спітніла, а коли я поцілував її — відчув солоний присмак на язичку. Я завжди цілував її, коли закінчував, без слів даючи їй зрозуміти, як сильно мені сподобалося бути всередині неї.

Я помалу вивільнився, мій член обм'якнув тепер, коли я отримав задоволення.

Моє сім'я скрапувало з неї просто на підлогу — так само, як я собі нафантазував.

— Дідько! — її ноги продовжували обіймати мене за талію, вона відчувала, як знову твердішає мій пеніс. Я бажав додати ще. Волів дотиснути, щоб вона вже не могла з цим впоратися.

Вона помітила, як потемніли мої очі. Зараз ця дівчина ліпше інших могла читати мої думки.

— Дозволь осідлати твій жезл.

Мій пеніс відразу прокинувся.

— Два гудзики.

У цей момент я погодився б на будь-яку кількість. Я розв'язав її зап'ястя, відніс на ліжку, що притаїлося в кутку. Приліг на узголів'я, влаштував її зверху.

— Відтрахай мене жорстко, Гудзику.

Вона присіла на п'яти, схопилася за мої плечі, щоб не впасти. Потім почала розхитуватися вгору-вниз, як професіоналка, вбираючи в себе кожен сантиметр мого величезного пеніса. Її цицьки розхитувались у мене перед обличчям. І коли вона рухалася, мала найсексуальніший вигляд.

Перл була дивовижна у всьому.

Дівчина забрала одну руку, завела за спину. Потягнулася до моїх яєчок, ніжно попестила їх, водночас рухаючись на моєму жезлі. Вона масажувала їх, обережно торкаючись чутливих ділянок.

— О господи! — я зціпив зуби. Було надто приємно. Вона мала навички повії і незайманість вимушеної полонянки. Мій член не міг впоратися з цією похитливою насолодою. Кращого сексу я не мав — навіть не сперечатимуся! Мій хтивець — на сьомому небі і не хоче спускатися. Цю піхвочку я волів трахати цілу вічність. Невже я справді дозволю їй піти? Я їй пообіцяв, але все змінилося. Вона подарувала мені насолоду, якої я ще ніколи не отримував. Що я буду робити без Перл?

Цілий рій думок, яким я не міг дати ладу. Вони затягували мене в темряву... зовсім не з добрими намірами. Я зосередився на її цицьках, які пружно підстрибували. Вже за мить я знов повернувся до гри. Мій товкачик смикався в її печерці, готовий черговий раз вивільнити сім'я.

— Обожду цю піхвочку, — я не бажав говорити щось брудне. Слова просто зіслизнули з язика, бо над моїм тілом зараз володарював пеніс. І змушував мене робити та казати речі, яких зазвичай я уникав.

— А моя піхвочка обожнює твій хтивець.

І я кінчив.

Усе життя повернулося до звичайного плину.

Та жахлива ніч залишилася лише віддаленим спогадом. Гудзик більше не запитувала мене про сестру. Про причини того, чому я так агресивно її відштовхнув. Вона залишила минуле в минулому — там, де йому і належало бути.

Дівчина шалено заробляла гудзики. Ми сиділи разом за вечерею, коли вона залазила під стіл та відсмоктувала мені. Коли я усамітнювався в кабінеті, Гудзик навідувалася без попередження та сідала зверху. Дівчина постійно благала сексу, збираючи гудзики, немов вони падали з неба.

Коли в глечичку зібралось сімдесят, я занервував. Минуло лише кілька тижнів, а Перл вже збрала значну частину свого боргу. Якщо і далі триматиме такий темп, за декілька місяців вона піде звідси. Поки я безкінечно насолоджувався грубим сексом і не бажав, щоб усе так швидко закінчувалося.

Не хотів, щоб вона йшла.

Я — людина слова, тож маю поважати свої обіцянки. Коли вона назбирає триста шістдесят п'ять гудзиків, мені доведеться зняти з неї трекер та випустити з будинку через парадний вихід.

Вибору не існувало.

Однак мої руки тремтіли від однієї думки про це. Мій розум панікував. Від серцебиття ледь не троцилася грудна клітина. Мій дід ніколи не стане таким, як раніше, без мого Гудзика. Та ігрова кімната вже ніколи не буде такою привітною. І знову ці самотні вечери. Я жадав самотності до того, як вона увірвалася в моє життя, однак тепер самотність по-справжньому мене лякала.

Я більше ніколи не зустріну такої жінки.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ